

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radima Pastrňáka, Ph.D. a soudkyň JUDr. Jany Novákové a Mgr. Gabriely Vršanské ve věci

žalobce: **Ch. E. E.**, narozený dne „X“ státní příslušnost Tunisko
trvale bytem „X“
zastoupený advokátem Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL.M.
sídlem Přemyslovská 848/2, 130 00 Praha 3 - Vinohrady

proti
žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí České republiky**, IČO 45769851
sídlem Hradčanské náměstí 5, 118 00 Praha 1 – Hradčany

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2022, č. j. 303765-2/2022-VO

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva zahraničních věcí ze dne 12. 4. 2022, č. j. 303765/2022-VO, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 16 600 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. et Bc. Filipa Schmidta, LL.M., advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu dne 6. 6. 2022 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2022, č. j. 303765-2/2022-VO, kterým žalovaný potvrdil, že rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Tunisu ze dne 17. 2. 2022 o zamítnutí žádosti

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. P. S.

o krátkodobé vízum č. TUNI 2022 02 08 0004, podané žalobcem dne 22. 11. 2021, je v souladu s § 20 odst. 5 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

2. Rozhodnutí žalovaný odůvodnil tím, že obdržel vyjádření Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „ŘSCP“) o tom, že Spolková republika Německo (dále jen „SRN“) sdělila negativní stanovisko k udělení schengenského víza žalobci a dále argumentoval tím, že ŘSCP k osobě žalobce uvedlo, že dne 26. 10. 2015 poprvé vstoupil na území SRN, dne 22. 2. 2016 podal žádost o azyl, která byla zamítnuta dne 14. 5. 2016 Federálním úřadem pro migraci a uprchlíky. Deportace žalobce byla v období od 7. 7. 2016 až 19. 9. 2016 několikrát odložena na základě rozhodnutí cizineckého úřadu SRN. Dne 27. 6. 2018 byl žalobce deportován a dne 11. 7. 2018 byl zanesen do Schengenského informačního systému (dále jen „SIS“) za účelem deportace/vyhoštění cizineckým úřadem Chemnitz a „toto může být ze strany SRN prodlouženo“. Dále žalovaný konstatoval, že žalobce má „kriminální záznam“ ze dne 27. 10. 2017 týkající se těžkého ublížení na zdraví. S odkazem na závaznost negativního stanoviska ŘSCP shledal žalovaný důvod pro zamítnutí žádosti o vízum podle § 20 odst. 5 písm. d) zákona o pobytu cizinců, když „aktuálnost hrozby byla ze strany správních orgánů také shledána“.
3. Žalobce žalovanému správnímu orgánu zejména vytýkal, že jeho rozhodnutí nemá náležitosti stanovené § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, tj. je nepřezkoumatelné, když v odůvodnění není uvedeno, jaké informace k osobě žalobce poskytla SRN a jak tyto byly vyhodnoceny v rámci posouzení aktuálnosti hrozby žalobce pro bezpečnost a veřejný pořádek ČR, či SRN. Žalobce namítal, že v rozhodnutí nejsou uvedeny důvody, pro které je žalobce veden v SIS čtyři roky poté, co byl jako neúspěšný žadatel o azyl deportován ze SRN. Rovněž není z odůvodnění rozhodnutí zřejmé, zda je „trestní záznam“ žalobce důvodem jeho zařazení v SIS, nebo představuje jiný důvod pro posouzení hrozby narušení veřejného pořádku, ačkoliv z tohoto nevyplývá, zda a kdy byl žalobce odsouzen pro trestný čin. Neurčitost žalovaným uváděných skutečností (důvodů, na jejichž základě bylo hodnoceno nebezpečí pro veřejný pořádek) svědčí o tom, že fakticky žádné vyhodnocení informací provedeno nebylo a nebyla ani posouzena aktuálnost hrozby pro veřejný pořádek. Žalobce zdůraznil, že žalovaný se nemůže zprostit povinnosti řádně své rozhodnutí zdůvodnit s poukazem na závazné stanovisko ŘSCP ani v případě, že se jedná o zamítnutí z důvodu tvrzené hrozby veřejnému pořádku nebo bezpečnosti státu, které je podle § 171 odst. 2 zákona o pobytu cizinců obsahově vyloučeno ze soudního přezkumu. Svou argumentaci žalobce podpořil poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2021, č. j. 4 Azs 323/2021-53. Žalobce rovněž poukázal na rozsudek SDEU ze dne 24. 11. 2020 ve spojených věcech C-225/19 a C-226/19, R. N. N. S., K. A. proti Minister van Buitenlandse Zaken, s tím, že v jeho případě byl sice v rozhodnutí identifikován členský stát, který vyslovil negativní stanovisko k jeho žádosti o vízum, avšak absentují v něm konkrétní skutkové důvody tvrzené hrozby pro veřejný pořádek. Dle žalobce žalovaný porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť skutečně nezjišťoval důvody zařazení žalobce do SIS, ani zda trvá reálné důvodné nebezpečí ve smyslu § 20 odst. 5 písm. d) zákona o pobytu cizinců, že by žalobce mohl při svém pobytu ohrozit bezpečnost či veřejný pořádek, přestože z § 20 odst. 5 písm. d) zákona o pobytu cizinců a ze Směrnice 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004, o právu občanů Unie a jejich rodinných Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. P. S.

příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, vyplývá povinnost posuzovat aktuálnost hrozby založenou výhradně na osobních důvodech týkajících se žalobce, který je rodinným příslušníkem občanek ČR (což v napadeném rozhodnutí zpochybněno nebylo). Žalobce poukázal na čl. 27 odst. 2 a 3 Směrnice 2004/38/ES, které rodinnému příslušníku občanů EU garantují právo na udělení víza, které může být omezeno pouze z důvodu ochrany veřejného pořádku či bezpečnosti státu, a to opatřeními souladnými se zásadou přiměřenosti, kdy ani předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Rovněž poukázal na to, že důvodem pro omezení práva na udělení víza je dle Směrnice výlučně „osobní chování dotyčného jednotlivce“ představující skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.“ Rovněž poukázal na to, že uvedené principy blíže rozvádí Sdělení Komise Evropskému parlamentu a Radě

o pokynech pro lepší provádění a uplatňování Směrnice 2004/38/ES² [KOM (2009)313] tak, že omezující opatření je možné přijmout pouze na individuálním základě, pokud osobní chování jednotlivce představuje skutečnou, aktuální a dostatečně závažnou hrozbu postihující jeden ze základních zájmů společnosti hostitelského členského státu, nemohou být založena pouze na úvahách týkajících se ochrany veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti, kterých se dovolává jiný členský stát a následují-li po odsouzení za trestný čin, nemohou být automatická a musí zohlednit osobní chování pachatele a hrozbu, kterou představuje z hlediska požadavků veřejného pořádku. Nebylo-li v žalobou napadeném rozhodnutí zdůvodněno, proč osobní chování žalobce představuje skutečnou a aktuální hrozbu pro veřejný pořádek či bezpečnost ČR a nebyla-li posouzena proporcionalita rozhodnutí (viz § 2 odst. 3 správního řádu) ve vztahu k zásahu do rodinného života žalobce a jeho bývalé manželky a jejich společné dcery (občanek ČR), jde o rozhodnutí nezákonné. Žalobce zdůraznil, že přestože jeho manželství bylo rozvedeno, považují se žalobce i jeho bývalá manželka za partnery a snaží se dle možností udržovat rodinný život. Žalobce dále poukázal na špatný zdravotní a psychický stav své bývalé manželky a namítal, že napadené rozhodnutí zasahuje do práva na rodinný život chráněného článkem 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, resp. článkem 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Poukázal na to, že ve smyslu článku 3 Úmluvy o právech dítěte by také měl být brán zřetel na zájmy jeho nezletilé dcery, když skutečnost, že žalobce byl v minulosti, jako neúspěšný žadatel o azyl deportován ze SRN, nemůže sama o sobě odůvodňovat zásah do rodinného života žalobce a jeho dcery (ačkoliv tato sama není účastníkem řízení). S ohledem na uvedené navrhl žalobce, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věci mu vrátil k dalšímu řízení a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

4. Ve vyjádření ke spisu ze dne 13. 9. 2022 žalobce doplnil, že žalovaný pouze v obecné rovině konstatuje, že měl k dispozici konkrétní skutkové okolnosti k posouzení důvodnosti hrozby pro veřejný pořádek s odkazem na sdělení ŘSCP ze dne 7. 4. 2022 č. j. CPR-5713-2/ČJ-2022-930320-265, ve kterém se opět uvádí, že negativní stanovisko je zasláno, protože žalobce lze považovat za hrozbu veřejného pořádku a je dán důvod zamítnutí víza v souladu s 32 odst. 1 písm. a) bod 6 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex). Konkrétní důvod, pro který považuje správní orgán, nebo SRN žalobce za hrozbu veřejnému pořádku však sdělení neobsahuje. Ve zprávě ŘSCP je uvedeno, že žalobce byl

do SIS zařazen „za účelem deportace/vyhoštění.“, „kriminální záznam ze dne 27. 10. 2017“ je uveden bez jakékoliv další specifikace, není uvedeno, zda byl žalobce odsouzen za nějaký trestný čin, případně kdy a jaký mu byl uložen trest. Žalobci přitom není známo, že by někdy k jeho odsouzení v SRN došlo. Z obsahu správního spisu vyplývá, že SRN další informace, které by následně mohl žalovaný vůbec vyhodnotit, neposkytla, neboť uvedené informace toliko potvrzují důvod (účel) zařazení žalobce v SIS (neúspěšná žádost o azyl a následná deportace žalobce z území SRN). Žalobce přitom se svou žádostí o posouzení důvodů neudělení víza předložil dokumenty, z nichž vyplývá, že byl předvolán německou policií ve věci údajného ublížení na zdraví dne 27. 10. 2017, ale trestní řízení dále nepokračovalo. Z tohoto důvodu nemůže být v chování žalobce shledávána hrozba, když tento nebyl odsouzen, kdy navíc u rodinného příslušníka občana EU přitom nestačí pouhý fakt odsouzení, ale musí být posouzena podstata odsouzení ve vztahu k reálnosti hrozby veřejnému pořádku. Ve vztahu k argumentaci žalovaného zákonem č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací o bezpečnostní způsobilosti, žalobce namítal, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že v případě žalobce bylo podle zákona č. 412/2005 Sb., postupováno, když v takovém případě by podle § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců musel být v napadeném rozhodnutí uveden odkaz na podklady a stupeň jejich utajení a v souladu s § 169m odst. 3 téhož zákona rovněž úvahy, kterými se žalovaný řídil při hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí. Žalobce poukázal na absenci řádného odůvodnění napadeného rozhodnutí, konstatoval, že ani správní spis neobsahuje podklady svědčící o tom, že SRN poskytla dodatečné informace, které mohl žalovaný vyhodnotit ve vztahu k trvající hrozbě veřejnému pořádku a svou argumentaci doplnil citací z odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2022, č. j. 4 Azs 323/2021-47 a odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2022, č. j. 10 Azs 438/2021-47. Poukázal na to, že ačkoliv zákon o pobytu cizinců vylučuje aplikaci části druhé a třetí správního řádu, požadavky na řádné odůvodnění rozhodnutí žalovaného jsou dány jak vízovým kodexem, tak Směrnicí 2004/38/ES ve spojení s článkem 47 Listiny základních práv EU. Obdobné lze dovodit i z obecných zásad správního řízení v části první správního řádu a čl. 36 odst. 1 a 38 odst. 2 české Listiny základních práv a svobod. V průběhu řízení žalobce podáním ze dne 29. 9. 2022 do spisu doložil výsledky šetření Veřejného ochránce práv ČR ve věci neudělení víza žalobci, z nichž vyplývá závěr ombudsmana o pochybení žalovaného spočívajícím v nesdělení podstaty důvodů rozhodnutí, neposouzení aktuálnosti hrozby žalobce pro veřejný pořádek a přiměřenosti dopadů rozhodnutí do rodinné sféry žalobce, resp. jeho nezletilé dcery. Navíc veřejných ochránce práv dospěl k závěru, že stanovisko ŘSCP není pro rozhodnutí žalovaného závazné.

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Jak rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Tunisu o žádosti o udělení krátkodobého schengenského víza, tak své rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza považuje za řádně odůvodněné. Uvedl, že na základě konkrétních informací, které měly k dispozici, správní orgány shledaly důvody pro zamítnutí žádosti žalobce podle § 20 odst. 5 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce má kriminální záznam ze dne 27. 10. 2017 o tom, že se dopustil nebezpečného ublížení na zdraví, dále dne 26. 10. 2015 poprvé vstoupil na území SRN, kde dne 22. 2. 2016 požádal o azyl, přičemž jeho žádost byla dne 14. 5. 2016 Federálním úřadem pro migraci a uprchlíky zamítnuta. Deportace žalobce byla v období 7. 7. 2016 – 19. 9. 2018 několikrát odložena z rozhodnutí cizineckého úřadu Meilen. Žalobce pak byl dne 27. 6. 2018 deportován. Dne 11. 7. 2018 byl vložen do SIS za účelem

deportace/vyhoštění cizineckým úřadem Chemnitz, přičemž národní záznam k vyhoštění je platný a lze jej ještě prodloužit. Po podání žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza, vznesl žalovaný doplňující dotaz na ŘSCP ohledně aktuálnosti hrozby. Dne 7. 4. 2022 ŘSCP vyjádřilo negativní stanovisko k žádosti žalobce o udělení jednotného schengenského víza s konstatováním, že osoba (žalobce) je považována za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost a veřejné zdraví dle čl. 32 odst. 1 písm. a) bod 6 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009, přičemž nesouhlasné stanovisko k žádosti o udělení schengenského víza bylo zasláno v rámci tzv. předchozích konzultací ze strany SRN. Žalovaný na základě negativního závazného stanoviska ŘSCP k předmětné žádosti o udělení jednotného schengenského víza, uděleného v souladu s čl. 32 odst. 1 písm. a) bod 6 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009, žádost o vízum žalobci zamítl. Žalovaný uvedl, že správní orgány postupovaly v souladu se zásadou legality ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, když v obou fázích řízení posuzovaly aktuálnost hrozby představované žalobcem. K žalobcem tvrzené nezákonnosti rozhodnutí žalovaný uvedl, že rozhodnutí má oporu v obsahu spisu. Ačkoliv se Velvyslanectví České republiky v Tunisu dopustilo administrativního pochybení, když nevyznačilo konkrétní důvod, pro který je žalobce považován za hrozbu pro Českou republiku v rámci zamítacího formuláře u žádosti o udělení víza rodinnému příslušníku občana EU, byl žalobce v předmětném rozhodnutí informován o důvodu zamítnutí žádosti o schengenské vízum (§ 20 odst. 5 písm. d) zák. č. 326/1999 Sb.) o tom, který členský stát jej do SIS vložil (Spolková republika Německo) a byl rovněž informován o tom, na který orgán tohoto členského státu se může obrátit pro doplňující informace či případný výmaz z evidence, tj. byly mu poskytnuty dostatečné informace pro to, aby svou situaci s příslušným orgánem SRN mohl řešit. K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaný poukázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, dle kterého je zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost vyhrazeno nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být však vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. K námitce nedostatečného odůvodnění (porušení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) žalovaný poukázal na to, že část druhá a třetí správního řádu se na vízové řízení nepoužije podle § 168 zák. č. 326/1999 Sb. a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2013, č. j. 8 As 40/2013-31, dle kterého se na řízení o udělení krátkodobého víza (§ 20 zákona o pobytu cizinců) ani na řízení o nové posouzení důvodů pro udělení víza (§ 180e zákona o pobytu cizinců) nevztahuje druhá a třetí část správního řádu (viz § 168 zákona o pobytu cizinců). Žalovaný rovněž citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2022, č. j. 4 Azs 323/2021-47, z něhož vyplývá, že žalovaný nemusí v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádět v plném rozsahu informace podléhající režimu ochrany ve smyslu zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací o bezpečnostní způsobilosti, s tím, že žadatel má být informován alespoň do té míry, jak je to jen možné při zachování ochrany utajovaných informací či povinnosti mlčenlivosti. Z čehož žalovaný dovodil, že nepochybil, když v odůvodnění napadeného rozhodnutí neuvedl, na základě čeho je žalobce veden v SIS. K námitce zásahu do práva na rodinný život ve smyslu článku Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. P. S.

10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod žalovaný uvedl, že k takovému zásahu nedošlo, když neměl pravomoc rozhodnout ve věci jinak než dle závazného stanoviska ŘSCP a dle čl. 32 odst. 1 písm. a) bod vi) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (dále jen „Vízový kodex“) měl povinnost zamítnout žádost žadatele, který je považován za hrozbu, tj. neměl důvod provádět jakékoli správní uvážení ve věci. Z hlediska principu proporcionality v takovém případě dochází k převážení zájmu společnosti, resp. ochrany veřejného zdraví, bezpečnosti a veřejného pořádku, nad zájmem jednotlivce. Žalovaný poukázal na to, že je třeba vzít v úvahu, že Federální úřad pro migraci a uprchlíky SRN má pravomoc k vložení cizince do informačních systémů a ČR není oprávněna zasahovat do stanoviska vydaného jiným suverénním státem. Žalovaná připomněla, že žalobce má právo obrátit se na orgány SRN, které jej do systému vložily, a má právo žádat o výmaz z této evidence. Žalovaný zopakoval, že žalobce je hrozbou pro veřejný pořádek a členské státy EU nemají zájem na vstupu žalobce na území. S odkazem na § 180e odst. 6 zák. č. 326/1999 Sb., žalovaný poukázal na to, že správní orgány prvního i druhého stupně zkoumají žádost pouze z procesní stránky, kdy samotné vedení žalobce v informačním systému je dle § 172 odst. 2 zák. č. 326/1999 Sb. vyloučeno ze soudního přezkumu. Žalovaný zdůraznil, že neudělením krátkodobého schengenského víza nedošlo k neoprávněnému zásahu, ačkoliv na udělení víza rodinnému příslušníku občana EU existuje právní nárok, když byl prokázán jeden ze zamítacích důvodů v § 20 odst. 5 zák. č. 326/1999 Sb., který udělení víza vylučuje.

6. Zdejší soud nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně soud vycházejí ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, přezkoumal toto rozhodnutí na základě podané žaloby v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, když účastníci s takovým postupem soudu souhlasili.
7. Žaloba je důvodná.
8. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti, a to že dne 22. 11. 2021 Velvyslanectví ČR v Tunisu (dále jen „velvyslanectví“) zamítlo žádost žalobce o udělení víza příslušníku občana ČR (jednotné krátkodobé vízum) s odůvodněním (uvedeným zaškrtnutím ve formuláři rozhodnutí), že je důvodné nebezpečí, že by při pobytu na území mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalobce k žádosti o vízum předložil rodný list A. E. E., narozené dne „X“ (dcery žalobce a Š. E. E., rozené M.), kopii občanského průkazu a pasu Š. E. E. (trvale bytem „X“ opatřené rukou psanou poznámkou ze dne 1. 10. 2021, že tato souhlasí s tím, aby ji i dceru manžel navštívil. Dále žalobce předložil kopie: potvrzení o dočasné neschopnosti uchazeče o zaměstnání – Š. E. E., rozsudku Okresního soudu Trutnově, z něhož vyplývá, že manželství žalobce a Š. E. E. uzavřené dne 23. 7. 2011 v Nebeulu – Tunisko, bylo rozvedeno, neboť bylo od dubna 2013 pouze formálním svazkem, neplnícím žádnou ze svých společenských funkcí, manželka neznala ani místo pobytu manžela (soud konstatoval, že stejný stav trval asi pět let). Ze spisu vyplývá, že ŘSCP sdělilo dne 16. 11. 2021 negativní stanovisko k žádosti o udělení jednotného víza s odkazem na čl. 32 odst. 1 písm. a) bod 5 Nařízení EP a Rady ES č. 810/2009 s tím, že záznam do IS SIS II byl vložen Německem. K žádosti

žalobce

o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza žalovaný 6. 1. 2022 rozhodnutí velvyslanectví zrušil a vrátil k novému projednání, neboť velvyslanectví nesprávně určilo důvod zamítnutí žádosti. Žalovaný dospěl k závěru, že důvodem pro neudělení víza je skutečnost, že žalobce je zařazen od informačního systému smluvních států a příslušný orgán poskytl dodatečné informace, po jejichž vyhodnocení lze mít za to, že trvá důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl při pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným důvodem narušit veřejný pořádek. Státem, který záznam do systému vložil, je Německo.

9. Rozhodnutím ze dne 17. 2. 2022 velvyslanectví opětovně zamítlo žádost žalobce o udělení víza rodinnému příslušníka občana EU a jako důvod (zaškrtnutím políčka ve formuláři) uvedlo, že žalobce je zařazen do informačního systému smluvních států a příslušný orgán, který žalobce do tohoto systému zařadil, poskytl dodatečné informace, po jejichž vyhodnocení lze mít za to, že trvá důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl při pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Dále velvyslanectví uvedlo, že členský stát, který vznesl námitku proti udělení víza, je Německo. Orgán, který lze kontaktovat ohledně podstaty důvodů námítky, je Federální úřad pro migraci a uprchlíky. Velvyslanectví rovněž doplnilo odůvodnění, že žádost o vízum zamítlo na základě negativního stanoviska ŘSCP. Rozhodnutím ze dne 12. 4. 2022 žalovaný potvrdil rozhodnutí velvyslanectví a v odůvodnění opět uvedl, že velvyslanectví obdrželo vyjádření ŘSCP, které sdělilo, že negativní stanovisko bylo uděleno v souladu s čl. 32 odst. 1 písm. a) bodu 6 vízového kodexu. Žalovaný vyžádal opakovaně stanovisko ŘSCP k žádosti žalobce o vízum. ŘSCP zopakovalo své negativní stanovisko s tím, že negativní stanovisko zaslala SRN. Dále ŘSCP žalovanému k osobě žalobce sdělilo, že žalobce vstoupil 26. 10. 2015 poprvé na území Německa, dne 22. 2. 2016 požádal o azyl, jeho žádost byla 14. 5. 2016 zamítnuta, deportace žalobce byla v období 7. 7. 2016 - 19. 9. 2018 několikrát odložena, žalobce byl deportován dne 27. 6. 2018 a dne 1. 7. 2018 byl zařazen do SIS za účelem deportace/vyhoštění. Toto může být ze strany SRN prodlouženo. Žadatel má též trestní záznam ze dne 27. 10. 2017 za nebezpečné ublížení na zdraví. S odkazem na závaznost vyjádření ŘSCP žalovaný konstatoval důvod pro zamítnutí žádosti dle § 20 odst. 5 písm. d) zákona o pobytu cizinců s tím, že aktuálnost hrozby byla ze strany správních orgánů také shledána.
 10. Vydávání krátkodobých víz je upraveno přímo použitelným nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) ze dne 13. 7. 2009, č. 810/2009, o kodexu Společenství o vízech (dále jen „vízový kodex“), doplněným o vnitrostátní úpravu v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
 11. Podmínky udělení krátkodobého víza upravuje především § 20 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 15a téhož zákona, který vymezuje pojem rodinného příslušníka občana EU.
 12. Žalovaný přitom nezpochybnil naplnění podmínek stanovených § 15a zákona o pobytu cizinců, tj. okolnost, že žalobce je rodinným příslušníkem občana EU.
 13. Sporným je postup žalobce, resp. jeho závěry ve smyslu § 20 odst. 5 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Konkrétně jde o posouzení, zda žalovaný napadené rozhodnutí řádně odůvodnil, když v odůvodnění rozhodnutí nepopsal, jak hodnotil skutečnosti uvedené ŘSCP jako důvody negativního stanoviska k udělení jednotného víza žalobci, resp. neuvedl
- Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. P. S.

jaká ze sdělených informací a proč představuje důvod, pro který je žalobce považován za aktuální hrozbu pro veřejný pořádek, či vnitřní bezpečnost ve smyslu čl. 32 odst. 1 písm. a) bod vi) vízového kodexu a nezhodnotil dopady neudělení jednotného krátkodobého víza z hlediska jeho přiměřenosti do osobního a rodinného života žalobce.

14. Podle § 20 odst. 5 písm. d) zákona o pobytu cizinců, se cizinci, který žádá o krátkodobé vízum jako rodinný příslušník občana Evropské unie a sám není občanem Evropské unie a hodlá doprovázet občana Evropské unie na území nebo následovat občana Evropské unie, který na území pobývá, krátkodobé vízum neudělí, jestliže je zařazen do informačního systému smluvních států a příslušný orgán, který rodinného příslušníka do tohoto systému zařadil, poskytne dodatečné informace, po jejichž vyhodnocení lze mít za to, že trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
15. Podle § 180e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je cizinec oprávněn požádat o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza.
16. Podle § 180e odst. 5 zákona o pobytu cizinců žádost o nové posouzení důvodů podle odstavce 1 posuzuje v rozsahu své působnosti Ministerstvo zahraničních věcí, ministerstvo a Ředitelství služby cizinecké policie.
17. Podle § 180e odst. 6 zákona o pobytu cizinců ministerstvo zahraničních věcí posuzuje soulad důvodů neudělení krátkodobého víza, zrušení platnosti krátkodobého víza nebo prohlášení krátkodobého víza za neplatné, o kterých rozhodl zastupitelský úřad, s důvody stanovenými přímo použitelným právním předpisem Evropské unie. Ministerstvo zahraničních věcí dále posuzuje soulad důvodů zrušení platnosti krátkodobého víza uděleného cizinci, který na území požívá příslušných výsad a imunit, s důvody stanovenými přímo použitelným právním předpisem Evropské unie, a jde-li o rodinného příslušníka občana Evropské unie, s důvody uvedenými v § 20 odst. 5. V rámci nového posuzování souladu důvodů neudělení krátkodobého víza je Ministerstvo zahraničních věcí povinno vyžádat si závazné stanovisko policie v případech, kdy důvodem jeho nevydání bylo nesouhlasné stanovisko policie; policie vydá stanovisko bezodkladně.
18. Podle § 171 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, pokud rozhodnutí o neudělení krátkodobého víza bylo vydáno na základě stanoviska policie, které obsahuje informace, že by žadatel mohl být považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost nebo veřejné zdraví podle přímo použitelného předpisu Evropské unie nebo pro mezinárodní vztahy jednoho nebo více členských států, jsou tyto důvody z přezkoumání soudem vyloučeny.
19. Čl. 32 odst. 1 písm. a) bod vi) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (dále jen „Vízový kodex“), kterým se řídí úřady při výkonu vízové činnosti, pokud jde o krátkodobá schengenská víza, stanoví, že žádost o udělení víza se zamítne, pokud je žadatel považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví ve smyslu čl. 2 bodu 19 Schengenského hraničního kodexu nebo pro mezinárodní vztahy kteréhokoli z členských států, zejména pokud je na něj ve vnitrostátních databázích členských států veden záznam pro účely odeprání vstupu ze stejných důvodů.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. P. S.

20. Podle čl. 27 odst. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS, smějí členské státy omezit svobodu pohybu a pobytu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků bez ohledu na státní příslušnost z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Tyto důvody nesmějí být uplatňovány k hospodářským účelům.
21. Podle čl. 27 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotčené osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje.
22. Podle čl. 27 odst. 3 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES osobní chování dotčeného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotčenou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.
23. Z uvedeného vyplývá, že rodinní příslušníci občana EU, kteří sami nejsou občany EU, tvoří specifickou kategorii cizinců, kterým svědčí právo vstoupit na území členského státu, aby tak mohli následovat občana EU; k této problematice lze blíže odkázat jednak na již zmíněnou směrnici 2004/38/ES, a jednak na související judikaturu Soudního dvora a její závěry ve věci C-127/08 (Blaise Baheten Metock a další v. Minister for Justice, Equality and Law Reform) a ve věci C-503/03 (Komise v. Španělsko), dle kterých uvedení rodinní příslušníci mají nejen právo vstoupit na území členského státu, ale také právo na obdržení vstupního víza, kdy opačný závěr (tj. nevydání vstupního víza) je podmíněn výsledkem nutného individuálního posouzení každého případu a zvážení, zda dotčený cizinec (rodinný příslušník občana EU) zařazený v SIS představuje skutečnou, trvající a dostatečně závažnou hrozbu, kterou je dotčen základní zájem společnosti.
24. V rozsudku ze dne 15. 3. 2022, č. j. 4 Azs 323/2021-47 Nejvyšší správní soud zdůraznil, že z dikce § 171 odst. 2 zákona o pobytu cizinců nevyplývá, že by správní orgány nemusely zdůvodňovat zamítnutí žádosti o udělení víza v případech, kdy žadatel představuje hrozbu ve smyslu výše citovaného ustanovení vízového kodexu, ale pouze to, že správní soudy nemohou důvody, pro které je žadatel jiným členským státem EU považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnosti, veřejné zdraví nebo mezinárodní vztahy ve smyslu čl. 32 odst. 1 písm. a) bod vi) vízového kodexu, podrobit svému přezkumu. Nejvyšší správní soud z judikatury SDEU (rozsudek ze dne 24. 11. 2020 ve spojených věcech C-225/19 a C-226/19, R. N. N. S., K. A. proti Minister van Buitenlandse Zaken), dovodil, že správní orgány musí do odůvodnění svého rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení víza zahrnout jednak údaj ohledně členského státu, ve kterém je žadatel za hrozbu ve výše uvedeném smyslu považován, jakož i vysvětlení konkrétního důvodu, v čem je tato hrozba s ohledem na osobu stěžovatele spatřována, na čemž nemůže ničeho změnit ani skutečnost, že žalovaný rozhodoval na základě stanoviska cizinecké policie, pakliže existence závazného stanoviska nemůže odůvodnit absenci uvedení konkrétních důvodů, pro které žadatel představuje hrozbu dle čl. 32 odst. 1 písm. a) bod vi) vízového kodexu.

Nejvyšší správní soud rovněž uzavřel, že se správní orgán nemůže dovolávat výluky vyplývající

z § 168 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, dle kterého se na postup dle § 180e nepoužijí druhá

a třetí část správního řádu, včetně § 68 předepisujícího náležitosti odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, když na základě rozsudku SDEU je třeba konformně s právem EU interpretovat § 180e odst. 9 zákona o pobytu cizinců, podle něhož příslušný orgán písemně informuje cizince o výsledku nového posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza, prohlášení krátkodobého víza za neplatné anebo zrušení jeho platnosti nebo důvodů odepření vstupu na území ve lhůtě do 30 dnů ode dne doručení žádosti a o výsledku nového posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza nebo o výsledku nového posouzení důvodů v případě uvedeném v odstavci 6 větě první ve lhůtě do 60 dnů ode dne doručení žádosti. Písemné informování cizince o výsledku nového posouzení důvodů neudělení víza dle právě citovaného ustanovení tak musí obsahovat náležitosti vyplývající z rozsudku SDEU ve věci R. N. N. S., K. A. proti Minister van Buitenlandse Zaken.

25. Rozhodnutí o neudělení krátkodobého víza ze shora uvedených důvodů představuje omezení svobody pohybu a pobytu dotyčného rodinného příslušníka ve smyslu čl. 27 směrnice 2004/38/ES, který umožňuje členským státům omezit svobodu pohybu a pobytu občanů EU

a jejich rodinných příslušníků pouze z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Přitom platí, že opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musejí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musejí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby, jež musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Ze shora uvedeného ustanovení plyne, že správní orgány státu, který rozhoduje o udělení víza, musí zhodnotit (a v písemném vyhození svého rozhodnutí popsat hodnotící úvahy a výsledky procesu hodnocení) osobního chování žadatele a jeho dopady do zájmů společnosti, a to hlediska skutečného a aktuálního nebezpečí osoby žadatele pro veřejný pořádek či bezpečnost. Hrozbu pro veřejný pořádek, bezpečnost či zdraví musí rozhodující členský stát posoudit ve vztahu ke svému území (viz rozsudek SDEU ze dne 10. července 2008, ve věci C-33/07 Jipa proti Rumunsku, ECLI:EU:C:2008:396, bod 25; dostupné na <https://curia.europa.eu>, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. července 2011, č. j. 3 As 4/2010-151; dostupné na www.nssoud.cz).

26. Výkladem pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ v kontextu zákona o pobytu cizinců se podrobně zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu

v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, publ. pod č. 2420/2011 Sb. NSS. Konstatoval, že při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které představuje skutečné, aktuální

a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. P. S.

nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.

27. Ačkoliv se v citovaném usnesení rozšířený senát zabýval výkladem tohoto pojmu ve vztahu k § 119 zákona o pobytu cizinců, jsou jeho závěry přiměřeně použitelné i v posuzované věci, při zohlednění smyslu a účelu § 20 odst. 5 písm. d) zákona o pobytu cizinců, podle něhož správní orgány v této věci postupovaly, a který musí být tedy dle zásady euro konformního výkladu vnitrostátního práva interpretován v souladu s textem i účelem ustanovení směrnice. Shora uvedené ustanovení směrnice přitom uvádí: „Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisí s generální prevencí, nejsou přípustná.“
28. Žalovaným odkazovaná informace o kriminálním záznamu žalobce je neurčitá potud, že není zřejmé, zda byl žalobce ze spáchání odkazovaného trestného činu těžkého ublížení na zdraví odsouzen, když současně žalobce popírá skutečnost, že se dopustil uvedeného trestného činu, popírá odsouzení za těžké ublížení na zdraví a popírá tak důvodnost obav správních orgánů v daném ohledu.
29. Z dikce § 20 odst. 5 písm. d) zákona o pobytu cizinců i z účelu předmětného ustanovení, jímž je ochrana bezpečnosti a veřejného pořádku a zdraví, je zřejmé, že předchozí protiprávní jednání stěžovatele (ani jednání, které mělo intenzitu zločinu ve smyslu trestního zákoníku), samo o sobě nepostačuje k zamítnutí žádosti o udělení víza, neboť toto ustanovení má výhradně preventivní, nikoliv sankční charakter. Kriminální minulost žadatele jistě v obecné rovině může být základem úvahy o tom, že žadatel i do budoucna představuje důvodné nebezpečí, že by mohl opět závažným způsobem narušit veřejný pořádek, při posuzování tohoto rizika je však kromě závažnosti a povahy spáchaných trestných činů třeba zkoumat i další aspekty předmětného případu (např. opakování trestné činnosti, pozdější chování žadatele, případně motiv, který jej ke spáchání trestného činu vedl, apod.).
30. Žalovaný se vůbec hodnocením hrozby, kterou žalobce představuje pro veřejný pořádek nezaobíral, z jeho odůvodnění není zřejmé, jaké konkrétní doplňující informace v rámci konzultačního procesu sdělila po podání negativního stanoviska k udělení víza žalobci SRN a jak byly tyto informace následně žalovaným vyhodnoceny. Z obsahu nedatovaného sdělení ŘSCP vyplývá, že ŘSCP odůvodnilo své negativní stanovisko k žádosti žalobce tak, že v rámci konzultací byly poskytnuty SRN informace, že žalobce „dne 26. 10. 2015 poprvé vstoupil na území SRN, dne 22. 2. 2016 podal žádost o azyl, přičemž žádost byla dne 14. 5. 2016 Federálním úřadem pro migraci a uprchlíky zamítnuta. Deportace cizince byla v období od 7. 7. 2016 - 19. 9. 2016 několikrát odložena z rozhodnutí cizineckého úřadu Meilen. Osoba byla dne 27. 6. 2018 deportována (tj. v tomto rozsahu se tedy zřejmě jedná o důvody vložení žalobce do SIS). Dne 11. 7. 2018 byla osoba vyhlášena do SIS za účelem deportace/vyhoštění cizineckým úřadem Chemnitz. Národní záznam k vyhoštění je platný do 10. 6. 2023 a lze prodloužit. Kriminální záznam: dne 27. 10. 2017 – nebezpečné ublížení na zdraví“. Dále žalovaný fakticky toliko poukázal na závaznost vyjádření ŘSCP a Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. P. S.

konstatoval existenci důvodů pro neudělení víza a aktuálnost hrozby. Žalovaný vlastní důvody pro neudělení víza žalobci v odůvodnění svého rozhodnutí nespecifikoval, konkrétně neuvedl, zda žalobce představuje nebezpečí pro bezpečnost státu, či veřejný pořádek, ani z jeho rozhodnutí není zřejmé, konkrétně jaká z poskytnutých informací jej vedla k závěru o nebezpečnosti žadatele pro veřejný pořádek, či bezpečnost (jakými úvahami se řídil při hodnocení poskytnutých informací a jaké dílčí závěry v rámci provedeného hodnocení vyvodil), když ve svém rozhodnutí toliko reprodukoval popis předchozí azylové historie žalobce. Např. z odůvodnění rozhodnutí není zřejmé, jak se v závěru žalovaného odrazily jednotlivé informace, např. informace o vstupu žalobce na území SRN, nebo postup úřadů SRN (zjištění učiněná v azylovém řízení), které např. odložily deportaci žalovaného v roce 2016. Nelze pominout, že žalovaný tak učinil závěr o existenci hrozby ze strany žalobce, ačkoliv většina jím uváděných „poskytnutých informací“ představuje na vůli žalobce nezávislé okolnosti. Žalovaný neprovedl ani hodnocení významu informace o „kriminálním záznamu“ žalobce, kdy z poskytnuté informace není zřejmé, zda, případně kde žalobce takový trestný čin spáchal, zda byl za spáchání trestného činu – nebezpečného ublížení na zdraví odsouzen. Žalovaný přitom byl povinen provést hodnocení „kriminálního záznamu“, zejména když skutečnost, že byl žalobce vyšetřován policií, popř. stíhán nebo odsouzen, sama o sobě nevypovídá nic o riziku dalšího protiprávního jednání žalobce. Pro konkrétní posouzení případných rizik spojených s osobou žalobce do budoucna, si správní orgán měl vyžádat podrobnější informace o charakteru „kriminálního záznamu“, alespoň v rozsahu, zda byl žalobce za trestný čin odsouzen, k jakému trestu, kdy tento vykonal apod., což však neučinil. Žalovaný rovněž nijak v této souvislosti nehodnotil další rozhodné aspekty případu, zejména žalobcem tvrzené rodinné a osobní důvody pro udělení víza žalobci.

31. Vzhledem k uvedenému lze uzavřít, že se žalovaný dostatečně nezabýval otázkou, zda ze strany žalobce hrozí důvodné nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku (bezpečnosti) v budoucnosti, čímž v příslušném rozsahu zatížil napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností.
32. V otázce posouzení přiměřenosti předmětného rozhodnutí z hlediska jeho možného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a s tím souvisejícího hlediska nejlepšího zájmu nezletilé dcery žalobce je chybný závěr žalovaného, podle něhož v tomto případě vůbec není na místě takto posuzovat přiměřenost žalobou napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30, dospěl k závěru, že povinnost správních orgánů, dlouhodobě potvrzovaná judikaturou Nejvyššího správního soudu, vždy zkoumat přiměřenost dopadů svých rozhodnutí vydaných dle zákona o pobytu cizinců, která mají potenciální dopad do soukromého a rodinného života cizince (s tím není v rozporu ani rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, jehož se v obdobném ohledu jako krajský soud dovolávala žalovaná), vyplývá přímo z čl. 8 Úmluvy. Ten dle citovaného rozsudku ČR zavazuje k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce a lze dodat, má samozřejmě před zákonem o pobytu cizinců přednost (viz čl. 10 Ústavy ČR). Na tom nemohl nic změnit ani do zákona následně vložený třetí odstavec § 174a zákona o pobytu cizinců, jak Nejvyšší správní soud potvrdil např. v rozsudku ze dne 19. 12. 2018, č. j. 8 Azs 290/2018-27, publ. pod č. 3852/2019 Sb. NSS. V nyní posuzované věci neudělení víza rodinnému příslušníku občana EU lze jen opakovat, že uplatnění § Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. P. S.

174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců by bylo vedle příslušné výše citované unijní právní úpravy (srov. též čl. 7 Listiny základních práv EU a rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 26. 3. 2019, SM, C-129/18, ECLI:EU:C:2019:248) především v přímém rozporu s čl. 8 Úmluvy, resp. s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte (viz dále), a toto ustanovení musí proto zůstat v daném případě neaplikováno, když je na místě pečlivé hledání spravedlivé rovnováhy mezi případným veřejným zájmem na zamítnutí žádosti žalobce a nejlepším zájmem jeho nezletilé dcery občanky ČR.

33. Dle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány hledisko nejlepšího zájmu dítěte. Toto hledisko nejlepšího zájmu dítěte přenáší Evropský soud pro lidská práva (ESLP) i do posuzování zásahů smluvních stran Úmluvy do rodinného života cizinců ve smyslu čl. 8 Úmluvy, jež se dotýkají (především nezletilých) dětí, a přisuzuje mu ve své judikatuře zásadní význam, byť ne v tom smyslu, že by musel vždy a za všech okolností převládnout nad konkurujícím veřejným zájmem, ale právě především z hlediska procesního, tedy ESLP posuzuje, zda skutečně příslušné správní orgány a soudy věnovaly dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte, který jsou povinny také v konkrétní věci definovat, a případným konkurujícím veřejným zájmem, a zda tuto svou úvahu ve svých rozhodnutích dostatečně a přezkoumatelně vyjádřily. Odůvodnění, které skutečně nevyvažuje dotčené zájmy (z rozhodnutí nevyplývá, že byly přezkoumány skutkové okolnosti a relevantní souvislosti a provedeno adekvátní posouzení osobních zájmů žalobce a obecnějších zájmů společnosti), je v rozporu s článkem 8 Úmluvy, zejména když není přesvědčivě prokázáno, že je zásah přiměřený sledovaným cílům, a tedy odpovídá naléhavé společenské potřebě (rozsudek ze dne 8. listopadu 2016, El Ghatet proti Švýcarsku, stížnost č. 56971/10, bod 47). Správní orgán se touto otázkou vůbec nezabýval. Byť jistě v obecné rovině platí, že neudělení krátkodobého víza z důvodu ochrany veřejného pořádku bude zpravidla méně invazním zásahem do soukromého a rodinného života cizince, nelze tento závěr učinit bez hodnocení konkrétních okolností předmětné věci a zhodnocení důsledků žalobou napadeného rozhodnutí pro možnost kontaktu žalobce s jeho dcerou, občankou ČR.
34. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, proto rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil pro nezákonnost a v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, při němž je dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán shora uvedeným právním názorem soudu.
35. Pakliže měl žalobce ve věci plný úspěch, uložil soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení v celkové výši 16 600 Kč. Náhrada nákladů řízení sestává z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek, z částky 12 400 Kč za čtyři úkony právní služby poskytnuté advokátem, společníkem právnické osoby [převzetí věci, podání žaloby, studium správního spisu a vyjádření podle obsahu spisu § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11

odst. 1 písm. a), d), f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] po 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu], z částky 1 200 Kč náhrady hotových výdajů za čtyři úkony právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupcem žalobce požadovanou náhradu za odměnu advokáta za úkon právní služby spočívající ve vyjádření ze dne 29. 9. 2022 k rozhodnutí soudu bez nařízení jednání a doplnění nových dokumentů do spisu (výsledků setření Veřejného ochránce práv ve věci neuděleného víza), soud žalobci nepřiznal, pakliže vyjádření k rozhodnutí soudu bez nařízení jednání nelze považovat za vyjádření ve věci samé, stejně tak tímto není zaslání nových listin do soudního spisu, byť tyto potvrzují argumentaci účastníka.

36. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 16. listopadu 2022

JUDr. Radim Pastrňák, Ph.D. v. r.
předseda senátu